Mircea Popescu

Poezii

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
POPESCU, MIRCEA
Poezii / Mircea Popescu. - Pitești : Mediaprint, 2019
ISBN 978-606-94368-7-5

821.135.1
2

Mircea Popescu

Poezii

Piteşti, 2019

Iubirea noastră-i o cetate

Iubirea noastră-i o falnică cetate,
Cu turnuri mari şi ziduri crenelate,
Cu porţi masive de metal,
Mai grele ca un piedestal.

În curte creşte iarbă moale
Şi arbori mici, cu frunze pân' la poale,
În ronduri largi, şi ori-pe-unde calci
S-au pripăşit puzderie de maci.

Totul e vis, o dulce feerie,
De peste tot parfum de flori te-mbie.
Timpul grăbit, aici, parcă se-opreşte,
Doar sângele din inimi clocoteşte.

Iubirea noastră e o falnică cetate,
În care n-ai acces oricât de mult ai bate,
Ea n-are nici străjeri şi nici arcaşi,
Deşi-i păzită mai bine ca orişice lăcaş.

Străjerii ei zeloşi suntem doar noi,
Uniţi de soartă într-un cald şuvoi,
Şuvoi năvalnic de dragoste, dar care
E o speranţă pentru fiecare.

Cetatea noastră se poate nărui
C-o simplă vorbă, spusă la-ntâmplare
Contează cum venim, ce-i dăm şi ce-i vom dărui
Şi, mai ales, cât o dorim de tare.

Când ai să vii

Când ai să vii, iubita mea,
Am să-ți așez pe cap o stea.
Și-n păr, pe o dantelă de arnici,
Am să-ți adun un roi de licurici.

Căsuța noastră cea de sus din cer
Va străluci atunci în orișice ungher.
Temeiul ei va fi iubirea pură,
Clădită peste gheață, peste ură.

Uniți pe veci în inimi şi în țel,
Vom întâlni pe drum duşmani de orice fel.
Clevetitori, fățarnici de temut
Se vor izbi de noi ca de un scut.

Din încleştarea ei cu legi şi stăvilare,
Iubirea noastră va ieşi mai tare.
(*E limpede:*)
Există flori şi moarte, pământul este mic,
Dar fără dragoste nu este nimic!

Incertitudine

Ca să ajung la tine, trecut-am prin vâltori,
Udat până la piele, înfricoşat de nori.
Însângerări de lespezi, nu le mai simt pe trup,
Când urc, apoi, cu trudă, pe malul cel abrupt.

Să mă mai uit în urmă, acum e prea târziu –
Acum, când cărăruia prea bine eu o ştiu.
Mă-ndrept către-o lumină, prin brazi semeţi şi nalţi,
Visez că sunt cu tine, păşind îmbrăţişaţi.

Acum, când sunt aproape, un gând mă înfioară,
Şi obosita râvnă mai tare mă doboară.
Nu-i truda mea deşartă? Nu pot să mă înşel?
Nu-i, poate, o căsuţă, şi eu văd un castel?

Veacuri triste

Veacuri triste, ’ntunecate, vin din urmă rotocol,
S-amintească lumii de-astăzi despre morţi, nopţi şi pârjol.
Cine trece azi prin viaţă făr’ să ştie ce a fost
E nesimţitor şi rece, ori trăieşte fără rost.

Nimeni n-are drept să tacă, când dator e să vorbească
Despre cei răpuşi de tineri, n-apucând să mai trăiască,
Despre crimele ascunse într-un şir de vorbe mari,
Despre faptele absurde ale-atâtor regi şi ţari.

Unde-s cei trimişi la moarte de acei regi cruzi şi cinici,
În războaie de orgolii pentru ei, cei mai puternici?
Ştie cineva să-mi spună ce-au grăit în ceasul morţii
Acei morţi trimişi de tineri ca să-şi pună capăt sorţii?

Chiar şi astăzi mai sunt unii care-n umbră ascut săbii,
Sperând să pornească iarăşi un război de portofolii.
Lumea nu trebuie să-i lase pe aceşti nebuni fanatici
Să răstoarne iarăşi totul, cum li-i vrerea de sălbatici.

Nerăbdare

Când seara, lin, se lasă, uşor uşa deschid
Şi văd cum, rânduri, rânduri, luminile se-aprind.
Fereastra ce o caut rămâne întunecată.
O fi dormind iubita, sau iară e plecată?

Ridic, dar, telefonul. Un sunet sacadat
Îmi dă a înţelege că iarăşi a plecat.
Mâhnit mă-ntorc acasă, dar somnul nu mă fură.
Aprind iarăşi lumina şi-ncep altă lectură.

Când noaptea e târzie, un vânt uşor adie,
Şi-mi suflă peste gene un puf de păpădie.
Îl iau ca o chemare, nu ştiu când ajung jos,
Sărind două-trei trepte, spre uşa cea din dos.

În blocul cel din față e negură deplină,
Numai la o fereastră acum este lumină.
Alerg, dar fără zgomot, cuprins de bucurie,
Şi-apăs apoi cu grabă pe mica sonerie.

Când uşa se deschide, mai pot ciudă să port,
Când brațele-i călduțe mă strâng ca un resort?
Cum buzele arzânde se-nchid într-un sărut,
Mă simt ca-ntr-o beție în care n-am băut.

Despărţire

Ce să mai sper, când fericirea
Atât de repede s-a dus,
De am rămas cu amintirea
Şi cu regrete de nespus.

Spre ce limanuri gândul zboară,
Acum, când totul e pierdut?
Treptele vieţii tot coboară,
Şi-i greu s-aleg alt început.

Nu mai aştept cu nerăbdare
Să vii desculță pe drumeag.
Crescut-a iarbă pe cărare,
Şi-şi paşte boii un moşneag.

Mai ieri croiam din idealuri
Mărețe punți spre viitor.
Toate plutesc acum pe valuri,
Ca o epavă de vapor.

Nu port nici ciudă, nici durere,
Căci fericit am fost cândva.
De ai simțit atunci ca mine
Îți mulțumesc, pierduta mea!

Melancolie

Nori plumburii de toamnă, plutind înspre apus,
Mă-ndeamnă la tristețe, deşi motive nu-s.
Văd clipa despărțirii, în linişte deplină,
Şi ochii tăi, în lacrimi, scăldați într-o lumină.

Pierdut în amintire, simt paşii cum mă duc
Spre locurile noastre, sub desfrunzitul nuc.
O linişte adâncă pluteşte peste parcuri
Şi-ncepe-uşor o boare s-adie dinspre lacuri.

Pădurea arămie în vânt se înfioară,
Stârnind ninsori cu frunze ce-n aer parcă zboară
Covorul de sub talpă foşneşte lin, uşor,
Sub paşii mei molateci, de fluture în zbor.

Peste banca părăsită, din margine de lacuri
Pluteşte-un iz puternic de brusture şi vreascuri.
În foşnetul de frunze ce-aduce-a simfonie,
Simt pleoapa obosită, dar somnul întârzie.

Pe părăsita bancă, unde domneşte tihna,
Truditul trup se-opreşte să-şi caute odihna
Dar liniştea râvnită e tulburată iar,
De-o suplă veveriță, ce sare-ntr-un arțar.

Îi urmăresc, o clipă, plutirea revolută,
Pân' ce dispare iarăşi, în zarea plumbuită.
Cuprins de oboseală, încerc ca să visez,
Dar timpul trece leneş. Nu dorm, nici nu cutez.

Se-apropie-nserarea, îi văd mantaua sură,
Şi-o clipă, văd aievea cum vine o trăsură.
În poartă, vizitiul se-aruncă sprinteior,
C-o largă reverenţă, te-ajută să cobori.

În rochia cea albă, ştergând frunzişul moale,
Pari o crăiasă blondă, prin nori, în rotocoale.
Aş vrea să vin la tine, să-ncerc să te dezmierd,
Dar o clipire iute mă face să te pierd.

În clipa ce urmează sunt trist, nespus de trist,
Căci fără de iubire nu-i rost să mai exist.
Ca şi în vis, în viaţă, e tristă despărțirea,
Căci nu rămâi, din toate, decât cu amintirea.

Năvalnicu-ntuneric se-ntinde fără veste
Şi vântul se-nteţeşte şi zburdă peste creste.
Ce tristă e pădurea, ce crudă-i despărțirea,
Căci nu rămâi, din toate, decât cu amintirea!

1986, Piteşti

Bârfitorilor mei

Voi, cu găuri în simțire,
Făr-de patimă-n amor,
Ați auzit despre iubire
Ați pronunțat cuvântul dor?

Ați ascultat clinchetul tainic
Al unui limpede izvor?
V-ați întristat când, singuratic,
Călcați al ierbilor covor?

V-ați dăruit în vreo iubire,
Simțit-ați că vă trec fiori,
Când vă-ndreptați spre o-ntâlnire,
Cu un imens buchet de flori?

Atunci de ce, din răutate
Trageți cu gloanțe în amor?
De ce uitați de demnitate
Și clevetiți cu-atâta zor?

De ce nu vă vedeți de treabă,
Şi scoateți colții prin vreun gard?
Aici nu-i târg, nu e tarabă,
Nu-s în primejdie să mă ard.

Deşi n-am timp – doar am probleme –,
Eu c-o zicală tot v-ating:
Câinele de drum se teme,
Şi-ți poartă grija cel nătâng.

Reîntoarcerea acasă

Întorcându-mă acasă,
La căsuța de sub tei
Am găsit iarba de coasă
Şi mult dor de bunii mei.

Bunii mei sunt duşi departe,
Sus în deal, la țintirim.
Calea sorții ne desparte:
Ei s-au dus, iar noi trăim.

Teiul pare tot mai falnic,
Ca un brad din lumi celeste,
Şi-un parfum de floare, tainic,
Peste tot parcă pluteşte.

Păsările, roi pe vremuri,
Nu se strâng seara-n coteţ.
Nu-s în curte, nici, pe garduri,
Nu-i cocoşul cel semeţ.

Casa parcă-i tot mai tristă,
Toți pereții au crăpat,
Dar mă bucur că există
Şi că nu s-a dărâmat.

Am simțit atunci în mine
O durere surdă, rece,
Şi o lacrimă, prin gene,
Mi-a şoptit că... totul trece.

Nimic nu se mai întoarce,

Ce va fi nimeni nu ştie,

Tot ce-a fost e dus, şi pace.

Să visezi e o prostie.

22 decembrie 2010

Poezie din sat

Marin Chioru

Împuşcă noru'.

Şi, când taie raţele,

Le mănâncă maţele.

Cuprins